

siden, at de 1½ Mill. Kr. ere gaaede ud af Sparekassen paa den Maade, at Folk stadig have sagt Penge op og faaet Penge udbetalte i Tidsrummet fra Laanets Ydelse indtil 8. September.

Nu siger det ærede Medlem, at naar jeg ikke kendte Sparekassens Forhold personligt, burde jeg ikke have laant Penge til Sparekassen. Det kan man ikke sige. Hvad sidder en Bestyrelse for, hvad har man Tillidsmænd for, hvad har man hele dette Apparat for, som Sparekassen hviler paa, hvis man slet ikke kan tro paa noget af det? Ja, nu bagefter kan man sagtens se det, men man maa dog dømme ud fra, hvad der forelaa den Gang. Det ærede Medlem vilde heller ikke paa Forhaand have kunnet tænke, at hele dette Apparat duede slet ikke, man maatte dog gaa ud fra, at Sparekassens Bestyrelse kendte Sparekassens Forhold, og at den, naar den tager Beslutning om et saadant midlertidigt Laan, finder, at Laanet er forsvarligt og rigtigt. Det vilde det ærede Medlem sikkert ogsaa have gjort, om han havde staaet i mit Sted.

Nu siger det ærede Medlem, at jeg er bange for at tage mit Ansvar. Nej, det er jeg ikke. Jeg er villig til at tage mit Ansvar — det har jeg ogsaa erklæret her tidligere — og det vil jeg fremdeles være, men der er dog ingen Grund for mig til at tage Ansvaret for Ting, jeg ikke har Ansvaret for. Naar det er overdraget en Embedsmand at bringe en Sag i Stand, naar han skal bringe Laanepapirerne i Orden, maa han virkelig ogsaa sørge for, at de vedkommende Papirer blive behørigt stemplede. Det ærede Medlem har vist ikke noget rigtigt Begreb om, hvor meget en Minister maa bestille, hvis han tror, at en Minister kan gaa og undersøge alt i Enkelthederne, undersøge, om de Befalinger, som blive givne, blive udførte fuldkommen nøjagtigt. Skulde det ske, vilde det blive ganske uoverkommeligt.

Til sidst udtalte det ærede Medlem, at det var urigtigt, at jeg indtog den Stilling, jeg indtager her i Tinget. Ja, det ærede Medlem kunde lide, at jeg uden videre skulde gaa til Side, fordi det ærede Medlem og hans Partifæller ønske det. Det gør jeg ikke. Jeg er sat herind af mine Vælgere, jeg staaer her med den Ret, mine Vælgere have givet mig, og jeg staaer i den Stilling, jeg har her i Tinget, med den Ret, som mine Partifæller her i Tinget give mig, og den Ret er jeg ikke til Sinds at give Slip paa, fordi det ærede

Medlem ønsker det. Men jeg for mit Vedkommende skal ingen Sinde modvirke en Undersøgelse af den Sag, tværtimod, jeg ønsker, at Sagen bliver lagt klart frem. Men det ærede Medlem kan ikke vente, indtil den Undersøgelse, som allerede er i Gang, er fuldendt. Han vil straks have Rigsretssag lagt an. Jeg finder, det er ganske uforment, at det ærede Medlem er saa hidsig derpaa. Hvis de Oplysninger, som komme frem, vise, at der er Grund dertil, saa antager jeg, at man anlægger en Undersøgelse, ved Rigsretten, eller paa hvad Maade man vil, det faar Tinget tage sin Beslutning om. Jeg skal ingen Sinde modvirke det eller fraaade mine Meningsfæller, hvis Sagen kommer til at ligge for, at foretage et saadant Skridt. Jeg gaar fuldkommen tryk til en saadan Undersøgelse og vil paa ingen Maade have endogsaa blot Skin af, at jeg skulde modsætte mig den. Men at følge det ærede Medlem, naar han allerede nu hæsblesende vil have noget saadant rejst op, nu da vi staa foran Valgene, for at have noget at henvise til, finder jeg ingen Anledning til.

Zahle: Med Hensyn til Valgene vil det vist tjene det Parti, hvortil jeg hører, bedre, at det ærede Medlem stiller sig, som han gør nu, end hvis han stod aabent frem og sagde: Alle mine Forhold ere saadan, at de kunne taale Undersøgelse, jeg kræver kun Undersøgelse. (Afbrydelse af *J. C. Christensen*). Nej, det ærede Medlem kræver ingen Undersøgelse rettet mod sig. Kræver det ærede Medlem en Undersøgelse rettet imod sig? (*J. C. Christensen*: Jeg skal svare, naar det ærede Medlem har faaet sin Sindsro tilbage).

Den Ret, som Staten fik ifølge Skrivelse af 1. Juni fra Alberti som Formand for Den sjællandske Bondestands Sparekasse, gik ud paa, at Finansministeren i paakommende Tilfælde er berettiget til „ved Auktion eller underhaanden at sælge eller borttransportere“ de paagældende Obligationer. Denne Ret gaar jeg ud fra, at man kan betragte som opgivet, og disse Ord som døde og magtesløse, som om de aldrig havde været skrevne. Jeg er overbevist om, at ingen Finansminister vil skride til at bortsælge disse Panteobligationer ved Auktion eller underhaanden. Det var det, jeg paa dette Omraade tilstræbte at naa, og jeg tror at turde sige med Tilfredshed, at det er naaet. En anden Ting er, at man ikke alene bør hjælpe disse Debitorer overfor Sparekassen,